

Josep Guia: “Actualment seria legítima una Declaració Unilateral d’Independència”

written by Mercè Feliu | 16 de gener de 2016

Josep Guia (València, 1947) és matemàtic, polític i filòleg. Milita en el catalanisme independentista d’esquerres, i és un dels dirigents del Partit Socialista d’Alliberament Nacional dels Països Catalans i, per aquesta opció ideològica ha estat multat, detingut i processat diverses vegades. És autor de diversos assaigs polítics en els quals reivindica la unitat dels Països Catalans com a entitat política: Països Catalans i llibertat (1983), És molt senzill: digueu-li Catalunya (1985; sisena edició, corregida i augmentada, 1997), Des de la Catalunya del sud (1987), València, 750 anys de nació catalana (1988 premi d’assaig Joan Fuster 1988), i Catalunya descoberta (1990).

Josep, costa de creure que, després de tants anys, de verdes i madures, el PSAN acordi la suspensió de les activitats públiques i publiqui el darrer número de la revista Lluita, el número 300. Per què ara?

Perquè amb els nostres escassos mitjans se’ns feia cada cop més difícil fer arribar la nostra veu arreu. El PSAN, que va aportar la modernitat a l’independentisme català, és un partit marxista d’alliberament nacional que no ha volgut treure del seu logotip la falç i el martell, i aquesta presentació (de partit, de logotip...) no està de moda entre el jovent d’avui. Però no és amb ONGs que es farà la revolució...

Ets dels qui creus que al Principat ho tenim a tocar?

Mirat amb perspectiva de “tempo” històric, el Principat és a prop de la independència, perquè ja hi ha una majoria social de la població que la vol.

En el comunicat realitzat pel PSAN anunciant la suspensió, constateu notables mancances en el procés independentista. Què en penses del programa de Junts pel Sí per a l'assoliment de la independència?

Si hom cerca sobre el text del programa electoral el lexema "indepe" i llegeix tots els fragments que el contenen, es pot constatar que es tracta d'un programa clarament independentista. Quant a altres ítems, és un programa amb una certa sensibilitat social. Tanmateix, conté notables mancances, derivades justament de l'extracció social i ideològica dels redactors i dels destinataris: sectors més o menys acomodats, provinents majoritàriament de l'autonomisme. Així doncs, llur independentisme no és suficientment rupturista i no contempen la DUI com caldria; tampoc no plantegen la unificació política (futura) de la nació catalana completa; no postulen un referèndum sobre pertànyer o no a la UE i a l'OTAN; etc.

El darrer projecte en què ha participat el PSAN ha estat donant suport a Solidaritat Catalana per la Independència, apostant per un front comú i a un trencament unilateral vers l'estat espanyol. Què entens per unilateralitat? Les accions realitzades a Catalunya hi estan encaminades?

El PSAN va donar suport el 2010 a Solidaritat Catalana per la Independència perquè va veure en aquest projecte l'embrió del front patriòtic necessari per assolir la independència. I cal dir i reconèixer que avui no seríem on som si Solidaritat no hagués fet entre 2010 i 2012, al Parlament i al carrer, una tasca independentista molt explícita i positiva, amb proposicions de lleis i declaracions de ruptura, denunciant els poders fàctics contraris a la independència.

Actualment, amb el gruix de càrrecs públics electes independentistes (diputats al Parlament i a les Diputacions, alcaldes i regidors) que ja n'hi ha, seria legítima i tindria plena validesa una Declaració Unilateral d'Independència, sense més dilacions. Però els protagonistes d'aquest acte (els

càrrecs públics mencionats) no volen fer-ho així i, doncs, segueixen un altre procés, desesperadament més lent però, per ara, no desviat. En qualsevol cas, tard o d'hora s'haurà de proclamar la independència (unilateralment, és clar). Amb el catalanisme genèric anterior (de la Renaixença ençà), no calia concretar gaire els objectius polítics: sempre és podia anar tirant amb petits peixos al cove; però quan el *catalanisme* ja és *independentisme*, aleshores no és possible un gradualisme infinit: o aconseguixes la independència o fracasses.

L'altre dia, a la presentació a l'espai Vilaweb del darrer número de *Lluita*, esmentaves les dificultats que va tenir l'independentisme al 1977 i al 1992. Quin joc brut veus ara per part de l'estat espanyol i de les elits extractives catalanes?

Després de resistir les ofensives liquidacionistes dels inicis de la Reforma política postfranquista i de la "neteja" preolímpica, em preguntes pel nou "joc brut" que amenaça actualment l'independentisme combatiu català. Doncs, a mi em sembla que els aparells de l'Estat espanyol continuen instal·lats en el seu joc brut de segles: espoliació, opressió i repressió, amb la col·laboració d'una part de les classes extractives catalanes (els del "puente aéreo", per entendre'ns). Tanmateix, una altra part de les classes dirigents catalanes, juntament amb alguns interessos multinacionals (els del "corredor mediterrani", per entendre'ns), han entrat al joc (brut, en la mesura que el volen controlar) de jugar en favor d'un estat català independent. Aquesta vegada, doncs, una part dels enemics d'aquells 1977 i 1992 ja no volen destruir l'independentisme (cosa del tot impossible, amb la volada que ha pres) sinó controlar-lo i dirigir-lo. Cal afegir que aquesta maniobra ha estat facilitada per bona part de l'esquerra autòctona (l'espanyolista, és clar, més alguna d'independentista), en no haver-se volgut ni sabut posar al davant de la lluita patriòtica d'alliberament nacional i social, deixant la bandera de la independència, com a prioritat, en mans de

sectors nouvinguts més dretans.

Aprofitant el títol de l'editorial de *Lluita 300*, "El pa no es fa sense rent", quin serà el llevat per al País Valencià?

Cal reconèixer que la suspensió d'activitats públiques del PSAN deixa el País Valencià sense el principal llevat independentista que ha tingut fins ara. Però les condicions objectives de l'espoliació espanyola creixent i l'esperó independentista del Principat faran que la situació de "pre-procés" que ja es viu al País Valencià evolucioni cap a la reclamació d'una independència catalanista.

Per quan preveus la unificació de la nació catalana?

No tinc cap bola de cristall per saber quan de temps durarà la situació de "pre-procés" al País Valencià i a les Illes, però potser en una dècada estarem en condicions semblants a les actuals del Principat. Quant a la reunificació amb la Catalunya del Nord, és previsible que es produirà en el context d'un afebliment general de les fronteres estatals internes europees i d'una major vertebració política del continent.

Una darrera pregunta un xic personal, què faràs ara? On et podrem anar trobant?

A València i Beneixama, com sempre, i allà on em convoquin per amors, lluites i treballs, si puc i s'ho val.

Moltes gràcies Josep.